ᲙᲐᲠᲙᲐᲠᲘᲢᲣᲠᲘ

ᲬᲔᲚᲘᲬᲐᲓᲘ ᲛᲔᲝᲥᲕᲡᲔ ᲤᲐᲡᲘ 15 ᲙᲐ�პ.

ᲙᲕᲘᲠᲐ, 20 ᲘᲐᲜᲕᲐᲠᲘ 1929 Წ. № 4 (188)

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ᲜᲐᲒᲐᲜᲘ ᲓᲐ ᲙᲐᲚᲛᲘᲡ ᲬᲕᲔᲠᲘ

(ᲒᲐᲚᲐᲓᲐ „ᲛᲣᲨᲙᲝᲠᲖᲔ ᲗᲐᲕᲓᲐᲡᲮᲛᲘᲐᲓᲐ“-ᲓᲐᲜ)

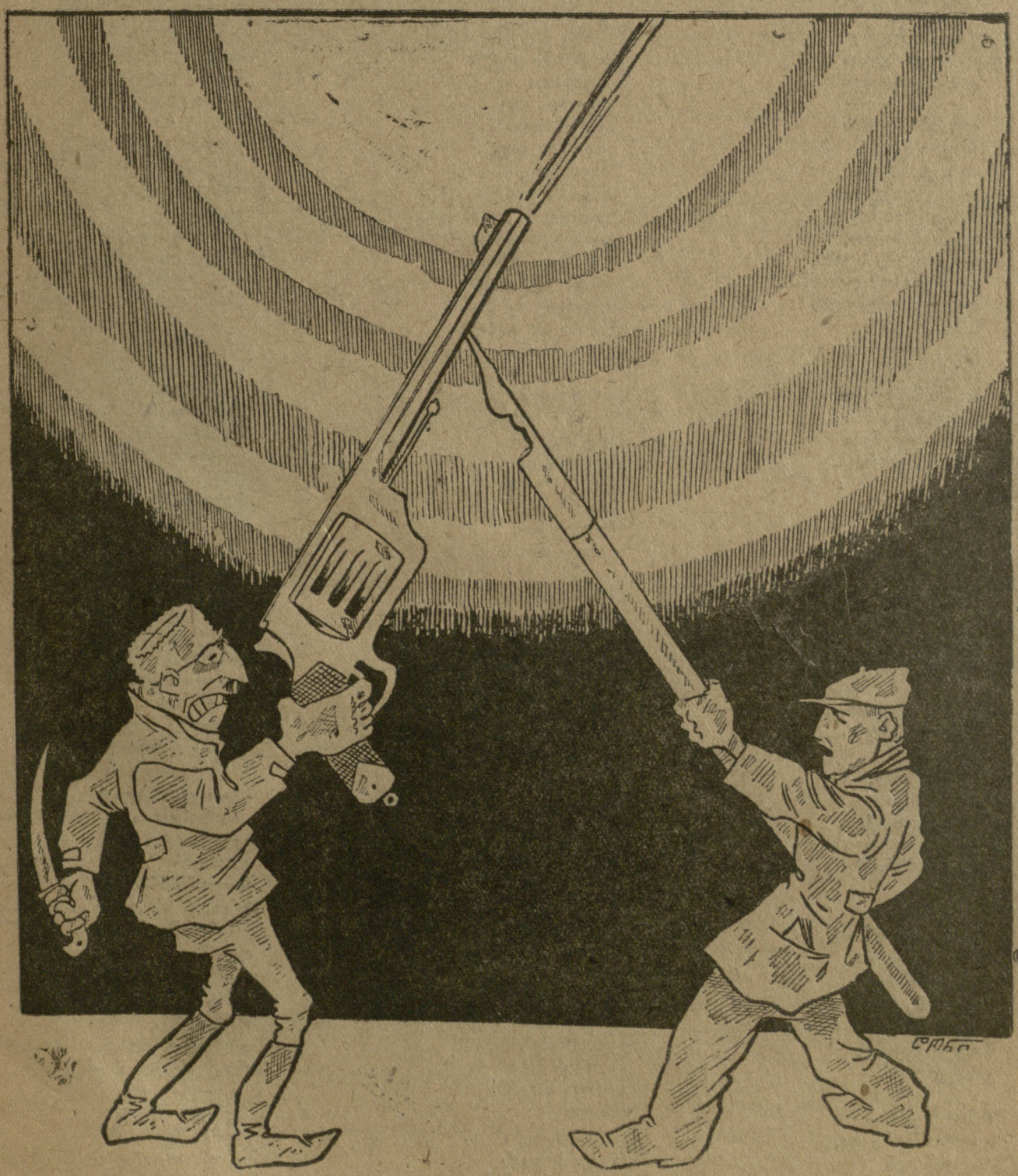

ᲜᲐᲒᲐᲜᲘ ᲓᲐ
ᲙᲐᲚᲛᲘᲡ ᲬᲕᲔᲠᲘ
ᲕᲘᲗ ᲛᲝᲗᲐᲕᲡᲓᲔᲜ
ᲥᲕᲔᲧᲜᲐᲓ ᲔᲠᲗᲐᲓ,

ᲗᲣ ᲠᲝᲛ ᲛᲢᲠᲣᲚᲐᲓ
ᲒᲐᲜᲬᲧᲝᲑᲘᲚᲜᲘ
ᲗᲐᲕᲡ ᲔᲡᲮᲛᲘᲐᲜ
ᲣᲠᲗ-ᲔᲠᲗᲘᲡ ᲛᲙᲕᲔᲗᲠᲐᲓ?!.

ᲗᲣ ᲔᲠᲗ ᲛᲘᲖᲐᲜᲡ
ᲐᲠ ᲛᲘᲡᲓᲔᲕᲔᲜ,
ᲧᲠᲘᲗᲘ ᲐᲠ ᲧᲐᲕᲗ
ᲘᲛᲐᲗ ᲛᲢᲔᲠᲘ,

(ᲘᲮ. ᲒᲐᲒᲠᲫᲔᲚᲔᲑᲐ ᲛᲔᲝᲠᲔ ᲒᲕᲔᲠᲓᲖᲔ).

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ან ნაგანი
უნდა დარჩეს
მბრძანებლად ან
კალმის წვერი!
კალმის წვერი
მუშკორს ხელში
უჭერია
მტკიცეთ მისთვის,
რომ კომუნიზმს
ვაგებთ ჩვენ და
ისიც თავს სდებს
ამ შრომისთვის!

—:—

თუ ამ შრომას
მტერი უჩანს,
თუ ეს შრომა
სადმე კოჭლობს,
მუშკორის ხმაც
სჭექს მეხივით,
და განგაშს სცემს,
კალამს რომ ფლობს!..
და გვაფრთხილებს
მაშინ ეს ხმა,
გვაფრთხილებს, ვით
ციხკრის ზარი!
სცემს მუშკორი
განგაშს და მას
ორს ადევნებს
შრომის ჯარი!...

:

და ამ წუთში
ევალება:
ნაგანს, ხმალს თუ
თოფ-ზარბაზანს
საგუშაგოს
იდგენ მტკიცედ,
მსახურებდენ
ამავ მიზანს!

"

შრომის დაცვას,
შრომის ძლევას
გაუმაგრონ
უნდა ზურგი,
თუ არა და
შავ-ბნელს იქით,
იარაღი
შრომის ურგი!

:

მაინც ხშირად
ნაგანს თუ ხმალს,
კალმის წვერსაც
ხოლმე ხშირად
ერთი ზნე სჭირთ,
საფარსაგო,
მთელი ქვეყნის
გასაკვირად!.

—:

წამოსწევენ —
ხოლმე წვერს და,
არ დასწევენ
მანამ დაბლა,
სანამ ხელი
მტკიცე ხელი,
არ ალაგმავს
იმათ მსწრაფლობას!

არ მიუჩენს
თავის ბინას
და თავის გზას
არ ანახვებს,
არ დაუდებს
ამით საზღვარს
მათ საქმეს თუ
ავს განზრახვებს!...
ეს შემთხვევა
ხვეპრე ქცევას
იპყრობს ყველა
საგანისა:
მუშკორის თუ
ხულიგანის,
კალმისა თუ,
ნაგანისა!..
ნაგანმა სთქვა:
„ცეცხლს დავანთებ
და ყველაფერს
დავსწვევ გზაში,
მთაც ალმიდგეს
თუნდაც მე წინ,
წარბს არ გავხრი
მის გაჭრაში

:

აი, მოდის
ხელში ჩემით
აღჭურვილი
ხულიგანი,
წინ ნურავინ
შემომხვდება,
ჩამოდექით,
განი! განი!!!!

:

ეს მუშკორი
რომ მობზუის
კალმითა და
ფანქრით ხელში, —
ჩამოდექით!!!
ჰქუხს ნაგანი—
და სწორდება
წყრომით წელში.

:

შეუტია!
კალმის წვერი
აქ ბუზადაც
არ დასახა,
გულში რომ ცეცხლს
ვერ იტევდა,
დაუფჩინა
მტრულად ხახა!

—:— —

ლუკმასავით
გადაყლაპა
თითქოს მისი
სურდა ნაგანს!
ასეთია
გულზვიადი,
როცა ხედავს
წინ სუსტ საგანს!

:

იგი ძალას
თვალით ზომავს!
იგი პატივს
ძალით ხვეჭავს.

აქ პატარას
მაზედ დიდი
არ მოარჩენს
დაულეჭავს!...

:

და ნაგანიც
ასე სჯიდა,
კალმის წვერს რომ
შეუტია:
„რა კალამი
ან მუშკორი?
სულ ეყოფათ
ერთი ტყვია!..“

—:—

მაგრამ შეხვდა
კალმის წვერი,
ვითომც სუსტი,
უსუსური,
ეხოლოდ, ნაგანს
რომ ეგონა,
არც იმდენად,
სჩანს, უძლური!

—:—

სტაცა ხელი
საყელოში,
ასწია და
„ჭერს ააკრა!..“
მყის ნაგანშიც
ძველი ცეცხლი,
სიმედგრე და
რიხი ჩაჰქრა....

—:—

მხოლოდ ერთი
დაიჭექა,
საზოგადოთ
როგორც ჭექავს
გულ-მუცელიც
დაეჩუტა,
დამდგარა და
თავს იქექავს...
ირგვლივ ხალხი
ზღვის ზვირთებს ჰგავს,
ხალხი ირგვლივ
სივრცეს ჰზარავს:
„რა მოსვლია
აგი ნაგანს? —
ეს რაები
მიუქარვს?!.
შრომის ერთგულ —
კალმის წვერზე
ეერიში
განუზრახავს?
ძირს, ნაგანი,
აბეზარი!
უბღვერის და
სტუქსავს! სძრახავს!..

—:—

„სუსტი“ არის
კალმის წვერი,
მაგრამ, თუ მას
შრომა სწყალობს,
სდუმს ნაგანი,
ჰზარს, როდესაც
კალმის წვერი
მუსიკალობს!...

ოანისი

კინო-„სპეცები“

— გამოიტანე რამე ამ სურათიდან?

— ერთი საფულეს გამოტანა ძლივს მოვასწარი, მაგრამ ისიც ცარიელი აღმოჩნდა!..

თანამედროვე პორტრეტები

დავით კასრაძის სამუშაო ოთახში ვიჯექი და მას ველოდებოდი. (ალბად, სადმე „პორტრეტებისთვის“ თუ იყო წასული!)

უცბად კარებზე თამამი ბრახუნი გაისმა.

— დაიცადე, კაცო! ეხლავე გაგიღებ!—მივაძახე და კარებისაკენ გავეშურე.

— „თუ მთა არ მივა მაჰმადთან, მაჰმადი მივა მთასთან“.—შემოილაპარაკა ასე ოცი ოცდა ერთი წლის ახალგაზრდამ; დაუპატიჟებლად სავარძელში ჩაჯდა და საქმიანი კაცის ტონით დაიწყო:

— მე დავრწმუნდი, რომ ჩემთან ვერ მოხვიდოდი და მე თითონ მოვედი.

— მერე მიცნობთ მე?—შევეკითხე და თვალებში შევხედე.

— ჰმ! როგორ არ გიცნობთ—დავით კასრაძეს... მშვენიერი ხელობა გაქვთ, მაგრამ სახლის აშენება სახურავიდან დაგიწყიათ!

კედლის საათს თვალი შევასწარი—ღამის სრული სამი საათი იყო.

— მაინც რა სახურავებზე ლაპარაკობთ, არ რა გნებავთ?

— იქნებ გეწყინათ ჩემი მოსვლა! მაგრამ არა უშავს... მე უბრალო კაცი ვარ... ყველაფერს თავიდან გეტყვი.

— არა, კი არ მეწყინა, მაგრამ ნაშუაღამევის სამი საათია, მეზობლებს სძინავთ!

— ეგ არაფერი! სადაა გათენდება გააღვიძონ. იმათ სამ საათამდე თბილად სძინავთ, და მე, შეიძლება, სრულაც არ მიძინია!—გაჯავრებით წარმოსთქვა ახალგაზდამ, მაგიდაზე დადებულ ყუთიდან (ჩემი საკუთრება იყო) პაპიროსი ამოიღო და ნერვიულად გააბოლა.

— ეგ სისულელეა ყველაფერი,—განაგრძობდა ის. მე კითხვებს მოგცემთ და თქვენ ჩქარ-ჩქარა მიპასუხეთ.

— ეგრე იყოს!—განვაცხადე მე თან ვგრძნობდი, რომ შიში ვიპყრობდა, ამ უდროო დროს მოსულ ახალგაზდის ყურებით.

ის:—ხომ იცნობთ მიხეილ ჯავახიშვილს? მისი პორტრეტიც ხომ გამოხატეთ „ქართულ მწერლობაში?“

მე:—(ჩემთვის) არა ვარ დავით კასრაძე რა ხათაში გავები.—(მას) სწორია!

ის:—მეც მწერალი ვარ; მიცნობთ?

მე:—პირადათ ვერ გიცნობთ. შეიძლება ნაწერებით გიცნობდე.

ის:—მე ვარ პოეტი მარანელი; ხომ მანც ვერ მიცნობთ?

მე:—ჰო, ვერა, არსად წამიკითხავს.

ის:—დილამშვიდობის! სად წაიკითხავდით, რომ არსად არაფერი დამიბეჭდეს. სწორედ აქ არის ძაღლის თავი დამარხული, ჯვარი აქაურობას, ოქროს საწვირი, პირი ხისკენ მიქნია... თქვენ რომ მოკვდეთ, ჩემზე არავის არაფერი ეცოდინება და მიხეილ ჯავახიშვილს ისედაც იცნობენ. ამიტომაა, რომ ხელს გიწყობ. მე მეტრიკაში მიწერია, რომ 1909 წლის 3 მაისში ვარ დაბადებული, მარა ნამდვილად კი დავიბადე 1908 წლის 29 თებერვალს. თუ არ გჯერათ შეგიძლიათ შეამოწმოთ ხულის კედელზე დღესაც აწერია: „მაკრინეს ბიჭი დაიბადა 1908 წ. 29 თებერვალს“. ეს სწორედ მე ვარ. 29 თებერვალი დამახასიათებელია: ზოგი კაცი დაბადების დღეობას ყოველ წელიწადს იხდის, და მე კი ოთხ წელიწადში ერთხელ. ვსწავლობდი, სანამ არ გამომაძევეს სასწავლებიდან, ხშირად ვღებულობდი ორებს და რადგან ლერმონტოვსაც მიუღია ორები, მე მოხარული ვარ, რომ ორებს ვღებულობდი. სამწერლო ასპარეზზე გამოვედი აქ ათი წლის წინად. არ არის ისეთი ჟურნალი და გაზეთი, რომ წერილი არ გამეგზავნოს. ყველაზე დიდათ ვაფასებ „ტარტაროზს“. ეს ერთად ერთი ჟურნალია, რომელიც სწორ ახსნა-განმარტებას იძლევა, თუ რატომ გაიგზავნა ჩემი წერილი გოდორში. ჩემი მოკლე ბიოგრაფია გაგაცანით და იმედია ამის შემდეგ ისეთ მწერლების პორტრეტებს დაგვიხატავთ: რომლებიც არ სჩანან. აი, კაცო მე არ დამიბეჭდეს და არც ვჩანვარ. მარა ვისაც უბეჭდავენ, ისინიც არ სჩანან... ასე აჯობებს, ჩემო დავით!—ძითხრა სტუმარმა ენერგიულად ჩამომართვა ხელი და საჩქაროდ გავიდა.

ხიმონ-ალა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ბოტები

როცა ზამთარი დადგა, მიუხედავად იმისა, რომ კარგი დარები იყო, ცოლი მაინც არ ასვენებდა ლევანტის:

— როგორც გატყობ, შენ წელსაც არ აპირებ ჩემთვის „ბოტების“ ყიდვას!

— ამ ჯამაგირზე ვერ დაგპირდები, და მეორე მილებაზე, ვნახოთ, ეგებ მართლაც მოვახერხო როგორმე და გიყიდო! — ჰპირდებოდა ლევანტი ცოლს.

მაგრამ ისე გაირბინა ზამთრის ნახევარმა, რომ ლევანტიმ ვერ შეასრულა დაპირება.

ერთხელ ავად გახდა ლევანტი. ექიმი მოიყვანეს.

გასინჯა ექიმმა და როცა გვერდები დაშავებულ-დალილავებული დაინახა, გაკვირვებით შეეკითხა ავადმყოფს:

— ეს რა ამბავია? რა დაგმართია?

ლევანტიმ ცოლს გადახედა, ცოლმა წყრომით ანიშნა და ავადმყოფმა ასე უთხრა ექიმს:

— ქუჩაში დავეცი გაყინულ ქვაფენილზე და გვერდები ვიტკინე-

ბიზეზი კი სულ სხვა იყო.

— ხედავ იმას? შეხედე იმ ქალს რა მშვენიერი „ბოტები“ აცვია?!— ეტყოდა ცოლი ლევანტის და ისე ლაზათიანად უჯიქებდა გვერდებში, რომ გვერდის ნეკნები კინაღამ იმტვრეოდენ.

აი, ასეთი ხშირი მასაჟისაგან ჰქონდა ლევანტის ცალი გვერდი ცემისაგან დალურჯებულ-დალილავებული.

სწორედ ამიტომ იყო, რომ ლევანტი, როცა თავის ცოლს მიჰყვებოდა ქუჩაში და „ბოტებიან“ ქალს დაინახავდა, გაიფიქრებდა: —ვაი, ჩემო გვერდებო! — და ემზადებოდა ცოლის მუჯლუგუნების მისაღებად.

—:—

ერთხელ, როცა ლევანტი სამსახურიდან დაბრუნდა, ცოლი კარგ ხასიათზე დახვდა.

— ნეტავ რა ამბავია?! ხომ არ კვდება?.— გაიფიქრა გაკვირვებულმა ლევანტიმ და სტუმარსავით დაჯდა სუფრასთან, რომელზედაც, წინაალმდეგ ჩვეულებისა, სადილი უკვე მზად იყო.

— რატომ გიკვირს, ჩემო კარგო! — დაარღვია ლევანტის სიჩუმე და გაკვირვება ცოლმა. — აი, ხედავ ამას? —და უჩვენა ახალი „ბოტიკები“.

— სად იყო?! ვისია?! საიდან?! როგორ?! —უკვირდა ლევანტის და ათვალიერებდა ნაცრისფერ „ბოტებს“.

— შენ არ ჰქენი სიკეთე, მაგრამ დედამ მიყიდა და მაჩუქა!

ლევანტის ეს ამბავი კიდევ უფრო გაუკვირდა, მაგრამ თავისი თავი ამ „საკვირველებაში“ ასე დაარწმუნა:

— ესეც შესაძლებელია! რა დიდი საქმეა. რომ დედამ თავისს შვილს „ბოტები“ უყიდოს?! ნუ გეშინია— კაპიკის მზითევი არ მოუცია, როცა ცოლი შევირთე.

—:—

მეორე დღეს ლევანტი სამსახურიდან აღტაცებული ბრუნდებოდა შინ.

— დღეს კიდევ უკეთეს ხასიათზე დამხვდება. მადლობა ღმერთს მოეღო ბოლო ამდენ საყვედურებს და ჩემს ტანჯვას! —ფიქრობდა ლევანტი.

კარგა ხნის ბრახუნის შემდეგ, კარები გაიღო და ლევანტის შემოეგება თვალებზე ხელაფარებული, „ნამტირალევი“ ცოლი.,

— რა იყო? რა მოგივიდა? —შეეკითხა ლევანტი ცოლს და მოეხვია.

— შე... შე... შენი პალ... პალტო მოი.::: მოი::.. მოიპარეს.... ვაი, დედავ! — აზლუქუნდა ცოლი, იქვე ტახტზე მიეგდო და „გულამოსკვნით“ დაიწყო ტირილი.

— კარგი გენაცვალე.... ის საზაფხულო პალტო იყო. ზაფხულამდე იმისანას ათას ვიყიდი. ამისათვის რა გატირებს? პალტო არაფერია... მე მეგონა „ბოტიკები“ მოგპარეს და იმიტომ სტიროდი... ხვალ კვირაა. გავალ „ამერიკანკაზე“ და ეგებ ქურდი კიდეც დავიჭირო... დამშვიდდი, გენაცვალე... ნუ სტირი! — ეალერსებოდა ლევანტი ცოლს, რომელიც თანდათან უკლებდა „ტირილს“ და მშრალ თვალებს ნერწყვით ისველებდა.

—:—

ამერიკულ ბაზარზე ლევანტის არც ერთი კუთხე არ დაუტოვებია დაუთვალიერებელი.

ბოლოს იმედიც დაეკარგა თავისი პალტოს ნახვისა და ის იყო დალონებული სახლისკენ დააპირა წასვლა, რომ მოესმა:

— კოვერკოტის საზაფხულო პალტო, ახალი და იაფი!

მაშინვე იქ ამოჰყო თავი.

ლევანტიმ კარგად გასინჯა.

ეს მისი პალტო იყო.

— მაგრამ ჯიბეში თუ ჩემი სახელი სწერია (რომ დავწერე), მაშინ ამ მამაძაღლს ეხლავე წავიყვან კომისარიატში! — გაიფიქრა ლევანტიმ და ჯიბეში ჩახედა.

— ჰაა, შენა ხარ ჩემი პალტოს ქურდი!?—სტაცა ხელი გამყიდველს და პალტო ხელში მოიგდო.

შეიქნა აყალ-მაყალი.

ბაზარი ახმაურდა.

—:—

კომისარიატში გამყიდველი თავს იმართლებდა:

— ეს პალტო გუშინწინ ქალმა მომყიდა. ქუჩისა და სახლის ნომერი არ ვიცი, მაგრამ კი მივაგნებ. წამობრძანდეს ეს კაცი და დავუმტკიცებ, რომ ეს პალტო ნააპარავი არ არის.

— მე არსად არ წამოვალ. ეგებ თვითონ შენ არ მოგიპარავს; სხვამ მოიპარა და შენ მისგან იყიდე... პალტო ჩემია... აი, ამხანაგო კომისარო, ჯიბეზე სწერია: „ლევანტი“... ეს თვითონ მე დავსწერე... ეს ჩემი სახელია... ეს ჩემი პალტოა!

— კაცო, წამოდი და განახვებ ის ქალს!

— არა, არ წამოვალ. შენ თუ მართალი ხარ, წადი, წაიყვანე მილიციელი და აქ მოიყვანე კანონთან ის ქურდი და უნამუსო ქალი, რომელმაც ეს ჩემი პალტო მოგყიდა.

„ქურდს“ გაჰყვა მილიციელი ქალის მოსაყვანად.

ლევანტიმ კომისარიატში დაიცადა.

—ეგებ ის ოხერი ქალი არც კი წამოყვეს. აი, აქ ცხოვრობს... აი, ის არის, ეხლა რომ იმ ოთახში შევიდა: უთხარი, რომ კომისარიატში იბარებენ და ეგებ მაშინ წამოვიდეს. — ურჩია „ქურდმა“ მილიციელს.

— ჰმ, შენ გაპარვა გინდა?!

— არა, კაცო, მე აქვე ვიქნები შენთან, მხოლოდ ის ქალი ნუ დამინახავს, თორემ ეგებ არ წამოვიდეს.

„მ ო დ ა“

ქუთაისში კომედია „კაკალ გულში“ დადგმის შემდეგ, დაწესებულებებში მოდათ შემოვიდა:

როგორც ლურჯა ჰიხვინებს
და „ლეკურსა“ თამაშობს
და ალერსით გარს უვლის
მარუსისას და მაშოს:

გენაცვალე „კაკალ გულში“
გინდ ზამთარში, გინდ ზაფხულში.
ჩემს სიცოცხლეს შემოგწირავ
„კაკალ გულში“ მოქარგულში.

მილიციელის დაკაკუნებაზე ქალმა კარები გააღო.

— კომისარიატში გიბარებენ. გთხოვთ ეხლავე წამობრძანდეთ! — უთხრა მილიციელმა.

ქალს გაუკვირდა, მაგრამ..

—:—

როცა ქალი, მილიციელი და „ქურდი“ კომისარიატში მივიდენ, ლევანტი მეორე ოთახში იჯდა და უცდიდა ამათ მოსვლას.

— ეს პალტო თქვენ მიჰყიდეთ ამ მოქალაქეს? — შეეკითხა უბნის უფროსი ქალს ახალ „ბოტებში“.

— დიახ! — იყო მოკლე და ამპარტავნული პასუხი.

— თქვენ ვინ მოგცათ ეს სხვისი პალტო?

— რა ახირებული კითხვაა!? — იუკადრისა ქალმა. — როგორ თუ ვინ მომცა?! ეს ჩემი ქმრის პალტოა!

— დაუძახეთ იმ მოქალაქეს! — გასცა განკარგულება კომისარმა.

— მოიყვანეთ ნამდვილი ქურდი!? —ალტაცებით წამოიძახა ლევანტიმ და და შევარდა კომისრის კაბინეტში.

— ჰაა, ეს ქალბატონია ქურდი! —და ლევანტი წინ დაუდგა ქალს ახალ „ბოტებში“.

— შენ აქ რა გინდა?!

— შენ აქ რა გინდა?!

ერთხმად შეეკითხენ ერთმანეთს ლევანტი და მისი ცოლი.

— ჰო, კი... მე ვუთხარი ჩემს ცოლს: გაყიდე ჩემი პალტო და „ბოტიკები“ იყიდე-თქო! — ძლივს ამოილუღლუღა ლევანტიმ და ცოლთან ერთად ისიც გამოვიდა კომისრის კაბინეტიდან.

ისელი.

„ჩოხოსან ლეკვერთხიანი“ მღერის

ავდგები დილით.
  დავსწერ სტრიქონებს,
და ცხარე ცრემლით
  შენ მოგიგონებ.

როდის მეღირსოს
  შეხვედრა შენი?
და მწუხარება
  ეგრე, რომ გშვენის

ბრალია რისი?
  მინდა მოგართვა
„დღეობისათვის“
  ფუთი ირისი,

ჩემო ანეტა!
  ჩემმა მუზამ გადაამეტა!
იყავი მომსწრე
  ბევრს სიამეთა,

ამას გისურვებ
  მე ყიამეთად.
ყოველ საათში
  „პუდრი“ და „კრასკა“.

ნეტავი ღირდე
  დახეულ „ნასკად“;
მაგრამ არ ვიცი,
  მიყვარხარ რატომ?

პუდრის მაგივრად,
  ნუ იცხებ ქატოს!
ბიჭი ვარ ნაღდი.
  დარდისგან გავხდი,

წვერებს რომ ვუშვებ,
  უფულობის არ არის ბრალი,
  მე „გოსკინპრომის“ გავხდე თვალი!

კვირა დღეობით

  ჩოხა მაცვია,
და გვერდს მიმშვენებთ
  შენ და ფაცია..
ვისაც ხანჯალი არა ჰკიდია, —

  ის რა კაცია?
ვარ ლერწამივით
  მე ტანმაღალი,
მომჩერებია ყველა „ნახალი“!..

დილით გამოვალ
და ვტკეპნი ქუჩებს,
  ვზვერავ და ვზვერავ
გაკრასკულ ტუჩებს...

  სხვა რა ვიკადრო?:
ჯაფა და შრომა?
  მისთვის გამზარდა
მშობელმა, რომა

  ვიცხოვრო ქვეყნად
ტანჯვა წვალებით?
  — ისემც დაუდგეთ იმათ თვალები!..

ზორბა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მიდგომა

პროფესიით კოწია გახლავთ პირადი მდივანი. მართალია, ასეთი პროფესია თითქმის არც არსებობს, ეს მხოლოდ თანამდებობაა, მაგრამ კოწია. გახდა, თუ შეიძლება ითქვას, პროფპირადი ანუ პროფესიონალი პირადი მდივანი.

კოწიამ თავის დაწესებულებაში ოთხი გამგე გამოიცვალა და ოთხივეს დროს ასრულებდა: საქმეთა მმართველის, კანცელარიის გამგის და პირადი მდივნის თანამდებობას, საერთოდ კოწიას იცნობენ, როგორც თითქმის გენიალურ პირად მდივანს.

მთავარი რა არის, ეს თქვენ ჩემზე უკეთ მოგეხსენებათ. მთავარი, როგორც ყველამ იცის, არის მიდგომა-თუ მიდგომა კარგი გაქვს, შეგიძლია დამშვიდებით დაიძინო, რადგანაც დარწმუნებული ხარ, რომ არავინ შეგამოკლებს, რადგანაც მთავარი საქმე მიდგომაა.

კოწიაც იმიტომ იყო და არის ბედით კმაყოფილი, მარად შეუმცირებელი და შეუმოკლებელი, რომ მიდგომა კარგი აქვს.

მართალია ამ მიდგომას რუსულად ეძახიან და ქართულად კუდიქიციონობს, მაგრამ მიდგომა მაინც დიდ საქმეს აკეთებს.

მართალია ისიც, რომ ამ მიდგომას (მლიქვნელობას, მელიაობას და სხვა ასეთ მოვლენებს) სასტიკად ებრძვის მუშათა და გლეხთა ინსპექცია, მაგრამ ყველგან ხომ ვერ ივლის ინსპექცია?

ნუ გადავუხვევთ საკითხს.

კოწიას საუცხოო მიდგომა აქვს

მმართველი ოპერის თეატრში წასვლას აპირებს.

— ჩემო კოწია, დღეს მინდა ოპერაში წავიდე.

— ბილეთი ავიღო თუ?

— არა, შენ ნუ შეწუხდები.

— როგორ გეკადრებათ, მე მაინც იქით მაქვს გზა,— იცრუა კოწიამ.

— კი მაგრამ, ხომ იცის გასტროლიორია ჩამოსული, რიგი იქნება დიდი.

— მერე რა უჭირს, მე სრულებით არ მეზარება რიგში დგომა, პირიქით—მესიამოვნება კიდეც. მიხვალ, დადგები რიგში, შენს წინ ხალხი დგას, უკან ხალხია...

— მაშ კარგი, რაღაი ასე გატაცებული ყოფილხარ რიგებით, ამიღე ორი ბილეთი.

— სიამოვნებით...

რაკი გამგე თეატრში წავიდა, კოწიაც აღარ გაჩერდა სახლში. მანაც აიღო ოპერის ბილეთი.

მეორე დღეს:

— კარგი რამ არის ოპერა საერთოდ,—ამბობს დაკეტილ კაბინეტში გამგე, რომელიც 2 საათამდე „არავის“ არ იღებს.

— ოპერისთანა ქვეყანაზე არაფერია,—უდასტურებს კოწია გატაცებით.

— არა, უკეთესი ბევრი რამ არის, მაგრამ...

— რასაკვირველია, ბევრი რამ არის უკეთესი, მაგრამ...—იმეორებს კოწია თუთიყუშივით.

— როგორ მოგეწონა კოწია გასტროლიორი?

კოწია, იგივე პირადი მდივანი (იგივე საქმეთა მმართველი და კანცელარიის გამგე) ვერ ბედავს რაიმე სთქვას გადაწყვეტით, რადგანაც გამგის აზრი არ იცის.

— არ ვიცი... ერთი მხრივ თუ შევაფასებთ...

— თუ კი არა, ჩემი აზრით, კარგი მომღერალია,— ამბობს გამგე.

— ო-ო, რგორც მომღერალი ჩინებულია და როგორც მსახიობი ხომ პირდაპირ შეუდარებელი.

— არა, მაგაში ვერ დაგეთანხმები. როგორც მსახიობი, ჩემის ფიქრით არ უნდა ვარგოდეს.

კოწია გადაიჭრა. აჩქარდა იგი და შეცდომას ასწორებს.

— როგორ მოგახსენოთ, პირველი შეხედვით ცოტა მომეწონა, მაგრამ შემდეგ შევიცვალე აზრი. ახლა კი თამამად შემიძლია ვსთქვა, რომ გასტროლიორი, როგორც მსახიობი, სავსებით და მთლიანად მიუღებელი და უვარგისია. პირდაპირ სირცხვილია მისი სცენაზე გამოყვანა.

— სასირცხო რა აქვს შე კაცო, არც ისე უვარგისია.

— არა, სასირცხო არაფერი აქვს და მართლაც არც ისე უვარგისია და ხან გვარიანად თამაშობს, ეს მართალი თქვით...—ასწორებს კოწია შეცდომას.

— ზავხოზი რაღაც არ მომწონს!—სთქვა ერთ დღეს გამგემ.

— არც მე მომდის მაგი თვალში!—დაუკრა კვერი კოწიამ.

— საიმედო კაცია ვითომ?

— აჰ, ერთ წუთსაც ვერ ვენდობი...

— პოლიტიკურადაც ვგონებ...

— პოლიტიკურათ ხომ ჯიბიდან გავარდნილია. მაგის ბებიას ოთახი ხატებით აქვს ამოვსებული.

— მაგით რა უჭირს, ბებიას მაგივრად მაგას ხომ ვერ დავსჯით?

— რასაკვირველია, მაგი არაფერ შუაშია, ხოლო ბებია მისი სწორედ დასაჭერია, როგორც ანტისაბჭოთა ელემენტი.

— კი მაგრამ ბებერი ქალი ვის რას უშავებს?

— ეგ სწორია, მართლაც ვის რას უშავებს ბებერი ქალი!

— ეს ზავხოზიც არ უნდა იყოს ურიგო ბიჭი.

— არა, ურიგო კი არა, საუკეთესო ყმაწვილია...

— ადგილკომმა მითხრა სანდო კაციაო და მეც ვრწმუნდები, რომ უნდობლობის ღირსი არ არის.

— მაგი? რას ბრძანებთ! სანდო კი არა, პირდაპირ უმანკოების განსახიერებაა. ნეტავი მაგასთან მილიონი მანეთი მომცა...

* * *

— შტატების შემცირება უნდა მოვახდინო, რას იტყვი კოწია?

— მაგის თქმა კარგი ხანია მინდა, მაგრამ ვერ მოვახერხე. მართლაც: რად გვინდა ეს გაბერილი შტატი? მთქნარების მეტს არაფერს აკეთებენ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

— არა, შტატი გაბერილი არ არის და დატვირთულიც ყველა არის, მაგრამ...

— ეს კი მართალია: ჩვენ შტატს გაბერილი არ ქვია და სამუშაო ყველას ბევრი აქვს ის კი არა და, ხშირად სვერხუროჩნობითაც მუშაობენ, მაგრამ...—ელის კოწია გამგის აზრს.

— საქმე იმაშია, რომ შემცირება უნდა მოხდეს დირექტივის ძალით.

— საქმეც ეს დირექტივა. თუ ჩვენ დირექტივა არ შევასრულეთ, არ ივარგებს...

— არა, ზოგჯერ დირექტივა ადგილობრივ პირობებს უნდა შევუფარდოთ.

— მიყვარს სწორი თქმა, მართლაც, თუ დირექტივა ადგილობრივ პირობებს არ შევუფარდეთ, რა გამოვა?!

— მოდი კოწია ჯერ-ჯერობით ღიად ღავსტოვოთ ეს საკითხი.

— რა მაქვს საწინააღმდეგო. ცხადია, საკითხის ღიად დატოვება საუკეთესო საშუალებაა...

* * *

— რა მშვენიერი დარები დაიჭირა! — სთქვა გამგემ, რომელიც ქუჩაში გამოვიდა და კოწიასთან ერთად ჩაჯდა ავტომობილში.

— დარები იშვიათია...

— თუმცა ზამთარში ასეთი თბილი დარი არ არის კარგი.

— კარგი კი არა, საძაგელია, პირდაპირ თავი მომაბეზრა.

— მოსაბეზრებელი კი არ არის, მაგრამ...

— არა, მოსაბეზრებელი კი არა, საერთოდ მეტად სასიამოვნოც არის, გამოხვალ მზეზე, გათბები.

— ახალი წელისთვის ემზადები კოწია?

— რატომ იკადრებთ,—თითქოს საყვედურით ამბობს კოწია,—მე საერთოდ სასტიკად ვებრძვი რელიგიურ დღესასწაულებს.

— კი მაგრამ ეს ხომ სარწმუნოებრივი დღესასწაული არ არის; ახალ წელს ყოველი ჩვენგანი ეგებება.

— არა, შეგებებით მეც ვეგებები. ღვინო უკვე ვიყიდე 5 ვედრო და 10 ბოთლი კონიაკი, ცოტა არაყიც შევუთვალე სოფელში.

— ეს კი ვეღარ მოგიწონე, ჩემო კოწია. ჩვენ უნდა ვებრძოლოთ ალკოგოლიზმს და ამ დროს შენ...

— მაგაში მეც სავსებით გეთანხმებით. ალკოგოლი ჩვენი კლასიური მტერია... მართალია ღვინო კი იყიდა ჩემმა სიმამრმა (აბა მე ხომ არ ვიყიდდი!), მაგრამ მე ფიცი მაქვს დადებული, რომ ერთი წვეთი არ დავლიო და არც სტუმრებს დავალევინო.

— მაშ რომ მოვიდე, მწყურვალეთ გამიშვებ? არ მოველოდი.

— თქვენ კი თუ მოხვალთ, ვეცდებით რომ რამე პატივი გცეთ. მართლა, მობრძანდით, ყანწი მაქვს ისეთი, რომ ორი კვარტი ჩადის შიგ. თითო-ოროლა ის ყანწი რომ დავლიოთ, გვეყოფა.

— აი, ეს მომწონს, საერთოდ სასმისები უფრო უნდა ჰქონდეს ქართველ კაცს.

— სასმისები უამრავი მაქვს: ყანწი, ვაზა, ქვასანაყი, კულა და სხვები... თქვენ ოღონდ მობრძანდით!

* * *

— კოწია, დაგვეხმარე ალკოგოლიზმის საწინააღმდეგო კამპანიის ჩატარებაში,—ეუბნება ადგილკომის თავმჯდომარე კოწიას.

— სიამოვნებით, მე როგორც ალკოგოლის სასტიკი მტერი, თქვენთან ვარ მუდამ.

— ღვინოს ყიდულობ?

— რას მეუბნები! ახლოსაც არ გავეკარები.

* * *

— კოწია, ნინოობას, შენი ცოლის სახელობის დღეს გესტუმრო?—ეუბნება მას მთავარი ბუხგალტერი, ცნობილი მსმელი.

— რომ არ მოხვიდე, სამუდამოთ დავიკარგებით.

— დავლიოთ?

— თუ გინდა ვიბანაოთ ღვინოში.

* * *

დანიშნეს ახალი გამგე.

— თუკენ რომ არ მოსულიყავით, მივდიოდი ამ დაწესებულებიდან, ისე მომაბეზრა თავი იმ გამგემ,— უთხრა კოწიამ ახალს. ეს იყო მისი ჩვეულებრივი მუსაიფი ყოველ ახლად დანიშნულ გამგესთან.

ახალმა გაიღიმა.

— ცუდი კაცია არა?

— პირდაპირ აუტანელი,—ამბობს გამგის ღიმილით წახალისებული კოწია —მაგის სისაძაგლე კაცი ჯერ არ მინახავს.

გამგე კიდევ უფრო იღიმება. კოწია ექსტაზში შედის.

— მეც გამიგია მაგის ავკაცობა.

— ავობაო? ვეშაპი და ნიანგი იყო სწორედ. მე პირადად მუდამ ოპოზიციაში ვიდექი, თუმცა საერთოდ ოპოზიციასთან არავითარი საქმე არა მაქვს. მე რომ პირში მთქმელი ვარ, იმისთვის ვერ მირიგდებოდა...

— ხომ არ შეიძლება ამაღამ ჩვენსას გადმობრძანდეთ ჩაიზე?—მოწიწებით განაგრძობს კოწია,—ვისიამოვნოთ, დრო გავატაროთ...

კოწია ერთი კვირა თავს ევლებოდა ახალ გამგე და როგორც თითონ ამბობდა, დაიმეგობრა იგი.

მაგრამ, ჰოი საკვირველებავ!

ახალმა გამგემ კოწია... დაითხოვა.

— ვიცოდი ასე იქნებოდა,—ეუბნება კოწია თავის ყოფილ გამგეს, რომელიც სხვა დაწესებულებაში გადაიყვანეს.—ის ახალი გამგე დაწინაურებული ძუშა ყოფილა და ხომ იცით მაგათი ამბავი... თავიდანვე შევატყვე რაც შვილი იყო და ისევ თქვენთან ვარჩიე გადმოსვლა.

აღლარ აღლარსან.

ხონის ძაფ-საღებ ქარხანა

ძაფ-საღებ ქარხანა
ხონში არის ცნობილი.
პური მოაქვთ ტომრებით,
პური გამოცხობილი.
ყველაფერი შიგ არის—
ქვიშაა თუ ნაცარი,
მაგრამ უფრო მეტია
შიგ სარეცხის ბაწარი.

დ. ხონელი.

— ქალო, პურს დანით ნუ სჭრი, თორემ შიგ ბაწარიც გაიჭრება.
მეგობრული შარჟი

მატარებელში

— გამარჯობა სოსო! — შემომძახა მატარებლის ვაგონში შემოსულმა ერთმა ჩემმა ტფილისელმა მეგობარმა და ხელი გამომიწოდა.

— დავითს გაუმარჯოს!

— როგორ ხარ, სად დაიკარგე?

— მე კი არა, შენ როგორ ხარ! ცოლი შეირთოო, ამბობენ, — მართალია?

— ჰმ...

— აგრე უნდა ?ქორწილი გამომაპარე; მაგრამ არ შეგარჩენ. შენ ქალით გაბედნიერდი, ძმა-ბიჭებს „პურ-წყალი“ მაინც უნდა „წაგვაკნასო“. ოჯახი უნდა დაგვალოცვიო.

— ოჯახი?! ჰმ... — კიდევ ჩაიცინა სოსომ და მარჯვენა ხელით თავი მოიფხანა.

დავაკვირდი.

ორივე ხელი დაკაწრული ჰქონდა.

— ოჯახი კი არა, დავიღუპე ჩემო ძმაო, დავიღუპე! —სერიოზულად წარმოსთქვა მან; გამიგონია ერთი დაწყევლილი ანდაზა: „რაც მოგივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო“... დავითი რომ კვიმატიანი სახელი იყო, კი ვიცოდი, მაგრამ თუ დავითის არაკი მაინცდამაინც ჩემზე გამართლდებოდა, არ მეგონა.

— რათა, კაცო, რა შეგხვდა ამისთანა? თუ დამღუპველი იყო, რაზე ჩქოლობდი?

— შემაცდინა, ძმაო, შემაცდინა. რა მსჯიდა კაცო, ქალის თხოვას. მონასტერში ან უდაბნოში ხომ არ ვიყავი? ჩვენი არ იყო კოხტა გოგოები? რა ჯობდა იმ დროს: შევიყრიდით თავს ჩემს ოთახში, მოვიდოდენ ჩვენი „ნაშებიც“, დავსხდებოდით, გავსცხებდით კახურ ღვინოს და ზედ დავამღერებდით:

ორი ქოთანი ვიყიდე
ყურიანი და უყურო
საიქიოს ერთად წავალთ
ფულიანი და უფულო

ქალები კი ჩამოგვართმევდენ:

ორი სახლი ავაშენე
უკარო და კარიანი
საიქიოს ერთად წავალთ
უქმარო და ქმრიანი.

საიქიოში კი არა, შიგ კაკალ ჯოჯოხეთში ამოვყავი თავი ქალის წყალობით.

ვიყავი ჩემთვის ჰუჭულივით. შემოჰჩიდა და შემაცდინა; ბალანასავით შემაცდინა: „რას გავს შენი ცხოვრება, ავად, რომ გახდე, წყლის მომწოდებელი არავინ გეყოლებაო; არც დამრეცხავი გყავს, არც დამკერავი, არც ხმის გამცემი, მარტოდ უნდა მიუჯდე მაგიდას და უპატრონო ობოლივით პური და კალბასი უნდა სჭამოო. შენისთანა მეგობარი რომ მყავდეს, თან გადავყვებიო, მარგალიტივით ვიყოლიებო. ყველაფერი თავის დროზე ექნება, რაც კი დაჭირდება, და დასავით შევუწყობ ხელსაო!

ღმერთმა დასწყევლოს მისი „დასავით ხელის შეწყობა“. ყველაფერში მომატყუა. პირველად საქმე გამიადვილა და მითხრა: — არა მწამს ხელის მოწერა და „ზაქსი-მაქსიო“. ერთად ვიქირაოთ ორი ოთახი და ისე ვიცხოვროთ, თავისუფალ კავშირითო.

ამიშალა სალერღელი... მეც ქე ავცინდრიკდი; მაგრამ მერე შეცვალოკეხი: მე კი არა მწამს ცოლქმრობა და ოფიციალური ხელის მოწერა, მაგრამ დედას ეწყინება და ნუ მომამდურებო.

დანიშნულ დროზე მივედი ზაქსის შენობასთან, (დაიქცა მისი მომგონი), კარის წინ ფეხი მიასო და „ფასონი“ დაიჭირა:

— არ მინდა ხელის მოწერა!

მაშინვე გულში გამკრა წინად გრძნობამ, რომ კაპრიზი ქალბატონი მიჩნდებოდა, მაგრამ მეც „ფასონა დავიჭირე“ და ვუთხარი, (ნეტავ ენა ჩამვარდნოდა და არაფერი მეთქვა):

— წამოდი, რა დროს უარია: ხომ იცი, უშენოდ დავიღუპები!

„შევებრალე“, და „გამაბედნიერა“.

ხელი რომ მოვაწერეთ, უკან დაბრუნებისას ერთ კერძო დუქანში ვიღაც ნაცნობი კაცი დაინახა და მასთან შეუხვია. —

ავეყუდე ქუჩაში ორი საათი.

— ცოტა შეგაგვიანდა, მეგობარო! ვუთხარი მოწიწებით, როცა გამოვიდა.

— რა შენი საქმეა, თუ შემაგვიანდა! აგრე თუ დაიწყე დღესვე გაგშორდები! უჩვეულო რიხით მიპასუხა მან.

ხმა ჩავიკმინდე.

სახლში მივედით. —

მაგიდასთან დაჯდა. სარკეში ჩაიხედა, რედიკული გახსნა, პუდრის პატარა კოლოფი ამოიღო, პირი პომადით შეიღება და ზეზე წამოდგა.

— ნახვამდის.

— **სად მიხვალ?**

ეროვნული ბიბლიოთეკა

— შინ უნდა წავიდე.

— არა, არ ვარგა შენი ოთახი! მე ასეთ ბინაზე ცხოვრება არ შემიძლია.

— რატომ არ ვარგა? მეორე სართულზე ვცხოვრობ;—მზიანი და ნათელი ოთახია; ქალაქის ცენტრში....

— არ ვარგა, გეუბნები!

სხეულში შიშის ჟრუანტელმა დამიარა.

ვგრძნობდი რომ ჩემი კაპრიზი ქალბატონი თავის უფლებებში შედიოდა.

გავიდა სამი თვე...

სამი ჯოჯოხეთის თვე...

ჩვენ ოჯახურ ედემში ხშირად გაისმის ასეთი საუბარი:

— თინა, თერთმეტი საათია!

— ვითომ რაო?!

— დღეს არ ადგები?

— ნეგოდიაი, ოტსტან ატ მენია!

— ცეცხლი ხომ არ დავანთო?

— რა ჩემი საქმეა? მე ფული მინდა ფული!

მუშკოოპის პასაჟში ვართ.

ქუდს ყიდულობს.

— საუცხოოდ გიხდება — ამბობს გამყიდველი.

— არ მომწონს: წითელი ფერია!

— ლურჯი გნებავთ? ინებეთ!

— არც ლურჯი მომწონს...

— თეთრი ქუდი გსურთ? გასინჯეთ.

— არც თეთრი მომწონს!..

— ესეც ლია იის ფერი!

— მეშჩანსკი ვკუს! ნე ნრავიტსია!.

— ა, ბატონო, შავი ქუდი!

— შავი რად მინდა? ბებრები იხურავენ!

—კიდევ რაფერია!... — ფიქრობს გამყიდველი და გახარებული თითქოს დაბრკოლების კვანძი მონახაო, სხარტად იძახის:

— ყვითელი მოართვით!

— ნე ხაჩუ! კ პალტო ნე პოდხოდიტ.

— წაბლის ფერი ინებეთ.

— ნე ნადა, გახუნებულს ჰგავს.

ამ დროს ლიხის გვირაბში შევედით და ჩემმა მეგობარმაც ბაასი შეწყვიტა.

როცა გვირაბიდან გამოვედით, ორივეს ჩაგვეთვლიმა. ჩვენი ვაგონის წინა ნაწილიდან კი ნაქეიფარი ზესტაფონელების სიმღერა მოისმა:

ტოროლას თოფი ვესროლე
მელას დაუმსე თვალიო,
:ს დღე რატომ არ დაიქცევა
როცა ვითხოვე ქალიო

მე შევატყე, რომ ხელსაყრელი აღარ იყო ჩემს მეგობართან მის ბედნიერებაზე ბაასის გაგძრელება და ხმა ჩავიკმინდე.

მედუზა.

ღვთის მსახურება

(დემიან ბედნიდან)

დიაკონო, დიაკონო,
ღვთის მსახურო ზებედაო,
გაიხედე კარზედაო—
ვის რა მოაქვს შესაწირი,
ვის რა უდევს მხარზედაო!?
დიაკონმა გაიხედა
და მოვიდა ეშხზედაო;
მჭექარე ხმით შემოსძახა
მან ბანისა ხმაზედაო:
ვიცან, ვიცან. ჩვენი მრევლი
გლეხი არის ესესიაო;
მას ურემი დაუტვირთავს
როგორც რიგი-წესიაო:
ხურჯინია გავსებული
ნამცხვარით და ნაზუქითო,
შემწვარით და მოხარშულით
და ერთი ტიკი ღვინითაო.
მღვდელს იამა, გაუხარდა
აღრიალდა იგალობა:
მოოოგვმადლეეენ უფაალო!
მაგრამ გული ხუცესისა
ხარბია და უძღომელი.
მცირე ხნის შემდეგ დასჭექა
ახალი საგალობელი:
დიაკონო, დიაკონო,
ღვთის მსახურო ზებედაო,
აბა კიდევ გაიხედე—
ვის რა უდევს მხარზედაო?!
დიაკონმა გაიხედა
მღვდელს შესძახა:
გიიხარეოოდეენ!
ნაცვალი მოდის ურმითა
ჩაფრებისა ხლებითაო;
ურემი დატვირთულია
ჩვენი კოდის პურითაო!
მღვდელი კანში ვერ ეტევა,
აცმაცუნებს წვერებსაო;
ღმერთს მადლობას შეღაღადებს:
მოოოგვმაადლეეენ უფაალო!
კვლავ დიაკონს მიუბრუნდა
უძღომელის პირითაო:
—დიაკონო, დიაკონო,
გაიხედე კარზედაო;
კვლავაც კიდევ გამახარე—
ვის რა უდევს მხარზედაო!?
დიაკონმა გაიხედა
ელდა ეცა წამზედაო—
მწუხარე ხმით მღვდელს აუწყა:
—ვიცან, ვიცან დემეტრეა,
უკან მოსდევს ობლებიო;
დემეტრეს მხარზე ტუკი აქვს,
აღელვებული მორბისო!..
მღვდელს წაუხდა ბამის შადა,
არ იამა ხელტუკიო,
ზეცერესა გადულოცა
და წარსთქვა საგალობელი:
„შეენ უუფაალოო“!
და მერე რიხით შესძახა:
—რამეთუ შენი არს ტუკები
და ჩვენი არს ხაჭაპურები...
მოგვმადლენ ხაჭაპურები
და შენ მიირთვი ტუკები...
ალილუია, ალილუია, ალილუია.

კიტნა

ტარტაროზი-ს
შემდეგი ნომერი
სპეციალურია
საბჭოთა არჩევნებზე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ლომკაცი"

მეხუთე შრომის სკოლასა
ბედი თურმე განუახლდა—
ინსტრუქტორი სოსელია
მას ზედ-სიძედ ჩაუსახლდა!
ჩაუსახლდა და დაიპყრო
გრიშამ სკოლის კედელ-კარი.
მოწაფენი მიატოვა
ღია ცის ქვეშ დანაყარი.
პიონერებს მხოლოდ შერჩათ
მის „სპალნასთან" ერთი ბინა,
და ის მათმა ხმაურობამ
შეაწუხა, მოაწყინა.
მოაწყინა, მოილრუბლა,
გასივდა და გაიბერა...
ასე ბედმავ შრომის სკოლამ
სოსელია გადიმტერა.
მიტომ ერთხელ ბრაზ-ნარევმა
(როგორც ძველი ბულა-ხარი),
დაეძგერა იმ ოთახსაც
და მოაძრო წინა-კარი.

წამოიდო ზურგზე სწრაფად
და მოუსვა შინისაკენ.
დაეხვივნენ მოწაფენი
მას მიმავალს ბინისაკენ.
ეხვეწენ და ემუდარენ:
„კარს ნუ გვართმევ ძია გრიშა"!
მაგრამ გრიშა რის გრიშაა!—
(შეაყარე კედელს ქვიშა!)
შეუტია მოწაფეებს
და მიბეგვა ერთი, ორი...
დაგვეკარგა სკოლის კარი...
ასეთი გვყავს ინსტრუქტორი.

კოკი.

ჩოხატაურის მეეტლეების სამგლოვიარო მარში

ეხ... ცხოვრებამ რა შიგან ხარ,
ვაი ჩვენი ცოდვის ბრალი;
ვინც ეს ავტო მოიგონა,
მას დაეფსოს ორივ თვალი!
ისე მოქრის ეს ვერანი,
რომ ოჯახი გაგვიწყალა;
მას არ უნდა „კანიუშნა",
არც თივა და არცა ჩალა.
ვაი ჩვენი ცოდვის ბრალი,
ჯავრით უნდა მოკვდეს ქალი.
ბრაზით სული გვეხუთება —
ეს რა მოხდა ოხო, ხო-ხო!
გესალმები მგზავრებო, და
საყვარელო საჯაოხო!
ხუთ-ხუთ მანეთ ნაკლებ მგზავრი
არ მოგვყავდა არა, მარა...
ეხლა მხოლოდ ერთ მანეთსაც
არ გვაძლევენ, ძმაო არა!
მოვიგონებთ ჩვენ ტკბილ წარსულს,—
ტანში ცივად გაგვაჟრიალებს...
ავტოა თუ რაცხა მჭადი
მგზავრებს სწრაფად მოაქროლებს.
ვაი ჩვენი ცოდვის ბრალი,
ცხენს აუტყდა დღეს კანკალი...
ავტოს ქშენას რომ ყურს მოვკრავთ
შეგვაციებს, შეგვაცხელებს....
ან ეპო და ან გლეხკომი
შეიყიდეენ მაინც ცხენებს!
„პროშჩაი" შენ საჯაოხო,
ვეღარ გნახავთ ჩვენი თვალი!...
ეს რა დრომდე მოვაღწიეთ?!...
ვაი, ჩვენი ცოდვის ბრალი!...

იანო.

დუმანისი ტფილისის მაზრა

ნიკოლოზი კალანდია მასწავლებლობს დუმანისში.
ამ ბოლო დროს ამ ვაჟბატონს აერია ანგარიში:
შუაღამისას მაკიშვილის სახლს ესტუმრა როგორც მელა.
მის ყვირილმა და მუქარამ წამოაგდო ზეზე ყველა.
სურდა ქალი მოეტაცნა, ხელში ჰქონდა მას ბებუთი;
მილიცია წამოესწრო არ გასულა ათი წუთი.
სოფლად ასე იძახიან (უნდა გითხრა მე სისწორე):
„ჩვენ ასეთი პედაგოგი არ გვჭირია, მოგვაშორეთ".

კ. სოპტელი.

მუშათა კლუბი შორაპანში

მუშათა კლუბში ხშირია წარმოდგენა და სალამო,
სამ თვეში ერთხელ იდგმება, მაგრამ ძლიერი „საამო".
როლების განაწილება ჯერ ვერ ვასწავლეთ კოლასო.
ხუთმეტი წლისა როლს აძლევს სამოცი წლისა ოლასო.
სამაგიეროთ სამოც წლის—ხუთმეტი წლისა ანასო,
და რად არ იცის — ზარალი მრავალი მოაქვს ამასო?
კილო ზამასკა არ ჰყოფნით იმათ სახისა ღარებსო.
ასეთი სალამოები გამოგვიკეტავს კარებსო.

ბაბრი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჩოხატაური

კარგი ხანია დაბაში
არ ქნილა საქმე ასეთი:
ვიღაც წყეულმა უტიფრად,
მოგვპარა კედლის გაზეთი!..
რა უსინდისო საქმეა!
რა საზიზღარი ხელობა!
სად გაგონილა ამ რიგად
 ასე გაზეთის მკვლელობა?!.
 ბოროტი ხალხის საძებრად
გაჩაღდა კვლევა-ძიება
და, როგორც მითხრეს, ზოგიერთს
უკვე აქვს ტანში ციება!..
ცხადია, ქურდიც ის არის,
ვისაც ეწოდა კანია,
მარა არ ვფიქრობ, წამლები,
„ვითომ“ და... ყარამანია!..
 ბოროტებაა ჯგუფური,
ხულიგანური — სწორია
და „ვითომ“ თეკლემ მოგვტაცა,
ვფიქრობთ, რომ ესეც „ჭორია“-!.
იქ, სხვებიც იყო ბიჭები
უზომოთ განაწკეპლავი, —
ხალამპრემ ხომ „არ ისაქნა“..
ან, თუ ვანესამ ნეტავი?..
ვინ იცის ჯგუფი, რომლებსაც
ეწოდა კუდის რიკები,
იქნება ახრჩობს ჩვენს გაზეთს
თავხედი „იზვოსჩიკები“!
 ასე, თუ ისე, ხვალ, თუ ზეგ,
ვიპოვით მალე წამლებსა,
ან ზემოდ თქმულებს დავბორკავთ,
ან კულაკ-ვაჭარ-აღებსა...
დედას ვუტირებთ, ვისაც რომ
თავს დაატყდება ასეთი,
ვაი მას! თორემ ჩვენ მაინც
ქი გავაცოცხლეთ გაზეთი“..
თქმულია, რომ ჭირი-ჭირს მოსდევს,
ცრემლს-ცრემლი, ვაი-ვაებას, —
ასე შეგვემთხვა ჩვენც ეხლა,
ბოლო არ უჩანს წამებას.
გაზეთს ვსტიროდით, დახე ბედს!
საქმე რამ გვიყვეს უარესი,
ხიდისთავლებმა წაგვართვეს
არჩილ და... მისი „ალერსი“..
იმას გადაყვა მიხაკო,
ზრდილობით მეტათ ქებული,
კოსტა „კანტროლი“-ც თუ გაჰყვა
საქმეა ახირებული...
(თუმცა ჩინეთის ჯარს უდრის
ბუჰგალტერების კრებული...)
რა „საშიშარი“ საქმეა,
რა „სამწუხარო“ ამბავი;
ვინღა გაიგოს „ეპო“-ში
საქმისა ბოლო, ან თავი?!.
სხვა რაღა გვეთქმის, ვსტირით და...
ცრემლით გვევსება თვალები,
აღარ ვიცოდით თუ ასე
დამსჯიდა ხიდისთავლები!..
ტარტაროზ, აჰა მიიღე
კვლავ „საქმე“ ერთი ახალი,
დარდიდან გულზე ამჟამად
ბეჭი მაინც გვაქვს სათალი!..
ხან „ეპო“ მიგვიპატიჟებს,
უხვია, უყვარს ლაღობა;
ხან გამოგვაძღებს სასოფლო.
კრედიტთა ამხანაგობა
ძშიერ მუცლების ნუგეშად
სხვა ხერხსაც ვიცით მოდაში,
ხორხოცებივით თავს ვიყრით
ერთ რომელიმე ოდაში—
გადავსჭრით ძლომის საკითხებს,
მიზანსაც ვაღწევთ ამითა
ვით ყაჩაღები მეგობარს,
თავზე ვეცემით ღამითა...
ატყდება ალიაქოთი,
არის ცეკვა და თამაში,
თან ჯიბრი ურთიერთ შორის
ვის რომელი სჯობს ჭამაში.
„ყლაპვასთან“ ერთად თითოულს
არ გვყოფნის ღვინო ფუთია,
ჯილდო ხოე „ღრაფს“ ეკუთვნის,
როცა ქეიფი მუქთია!..
წუცლის საკითხი, მარტოკა,
არც ამით აღარ თავდება;
„პრავაჟობაშიც“ გავძღებით,
თუ ვინმე გადაშავდება...
ვინ ჩივა მარტო ჩვენ—ჩვენ თავს,
ან ჩვენ მეგობრებს — ტოლებსა,—
ხარჯს მასპინძელი გაუძლებს,
რომ არ ვათრევდეთ ცოლებსა!..

წავედა.

მეგობრული შარჟი

კოტე ფოცხვერაშვილი

პიონერი:—ამხ. კოტე, „პროლ ტარულ მწერლობა“-ში რომ ფეხი შეგიდგამთ, პიონერთა ორგანიზაციაში შემოსვლას რატომ იგვიანებთ?

ჯოჯოხეთის კუთხე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სახელი თუმცა კარგია, გლეხებს არაფრად არგია

ერთ მშვენიერ დღეს ხარაგოულის მეწაღეებმა დაადგინეს: „დავაარსოთ კოლექტივი, გლეხს მოვფინოთ გულზე სხივი“...

თქმა და შესრულება ერთი იყო.

კოლექტივს უწოდეს **„ოქტომბრის მონაპოვარი“**.

რა თქმა უნდა, როცა შოთა რუსთაველმა სთქვა: „სიტყვა სხვაა, საქმე სხვაა შუაში უზის დიდი ზღვარი“. —მხედველობაში არ ჰქონებია ხარაგოულ მეწაღეთა კოლექტივი, მაგრამ რუსთველის ამ თქმას სავსებით ამართლებს ქოლექტივი.

თუ ამაში ვიხილეს ეჭვი შესდის, ჩვენ ავალაპარაკებთ **„სექტორს“**.

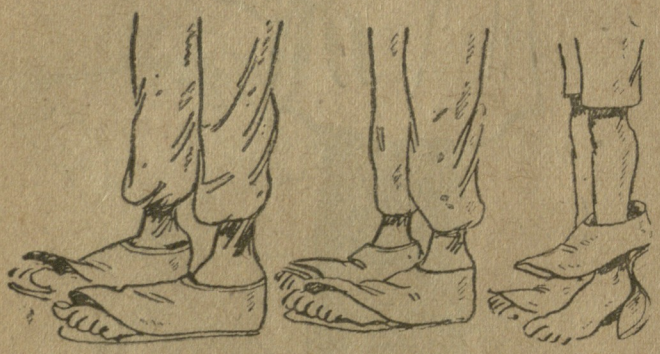

ფასებს მეტად აუწიეს:
თუმანი ღირს ერთი წალი.
ჩიიცვამ და დაირლვევა,
ალარ არის უკვე საღი...

ცხადია ეს არ არის: **„ოქტომბრის მონაპოვარი“**. ოქტომბერს ასეთი მონაპოვარი არ შეეფერება. ეს ისევ და ხარაგოულელ მეწაღეების მონაპოვარია.

„ბულბული და ვირი“—ეხლაც არის ხშირი

ჩვენ ვლაპარაკობთ კრილოვის **„ბულბული** და **ვირი“-ზე** და მხედველობაში გვაქვს რკ. გზის კბილის საავათმყოფო, უფრო სწორედ—მისი ექიმი ბერძენიშვილი.

მკითხველებმა კარგად იციან ბულბულისა და ვირის ამბავი „მამლიდან რომ გესწავლა სიმღერა, უკეთესი იქნებოდაო“—უთხრა ვირმა ბულბულს. მაშასადამე: ვირს მამლის ყივილი საამურ სიმღერად მიაჩნია. ვირი მაინდამაინც ხელოვნების სხვა დარგშიაც ვერ არის გარკვეული, და მით უფრო მუსუკაში სრული პროფანია.

ჩვენ ბოდიშს ვიხდით პატივცემულ ექიმის წინაშე, რომ აქ ასეთი პარალელს გავავლეთ, მაგრამ დამშვიდებული ბრძანდებოდეს ბატონი ექიმი, რადგან პარალელური ხაზები ერთმანეთს არასოდეს არ შეხვდებიან; მაშასადამე: ვირი აქ არაფერ შუაშია, გარდა იმისა, რომ შედარებისათვის არის აღებული.

მაგრამ რაღა ბევრი ვილაპარაკოთ; აჯობესწეროთ გაზეთიდან:

ავათმყოფს საშინლად სტკივოდა კბილი. ექიმმა ის არ მიიღო. რამდენიმე დღის შემდეგ კი, როცა შეუდგა კბილის ამოღებას და ავათმყოფმა საშინელი ყვირილი მორთო ტკივილებისაგან, ექიმმა ასე უთხრა.

— რა კარგი ხმა გქონია და მშვენიერი სიმღერა გცოდნია!

ზოგიერთები იმასაც კი ამბობენ, რომ ოპერაში წასვლა ურჩია ავათმყოფ მუშასო.

აი, ამის შემდეგ, განა ჩვენი ბრალია, რომ ასეთი პარალელი გავავლეთ ამ ექიმსა და კრილოვის „გმირს“ შორის?

ჭეშმარიტად მართალია დარვინი და მისი თეორია, რომ ადამიანი ცხოველისაგან (მაიმუნისაგან გაჩნდა). შესაძლებელია: ზოგი ადამიანის შორეული წინაპარი მაიმუნის მაგიერ ვირი იყო, რადგან ჩვენ ვხედავთ ზოგ ადამიანების ნათესაობას ამა თუ იმ ცხოველთან, ვხედავთ ადამიანისა და ცხოველის ერთნაირ გემოვნებას.

ვლადიმერ და სამსონი-ერთმანეთის ამფსონი

რომ ეს ასეა, ამას ამტკიცებს **„მარანჭალელი-“**ს წერილი, რომელშიაც თეთრზე შავად სწერია:

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საჭილაოს ქარხნის მუშა-სამსონ თვრება ხშირად
გინება და ჩხუბი-ცემა მიაჩნია ჩირად.
ყარაული ვლადიმერი მოუდგება გვერდში.
(ძმა-ბიჭია ის სამსონის ჩხუბში, ალავერდში).
კაცი ბუზად ეჩვენება, თუმც თვით არის ბუზი.
ასე ფიქრობს თითქოს იყოს: ვინმე დიდი ტუზი.
რევოლვერსა მოიმარჯვებს, ჩუმად ესვრის მუშას,
გამოვა და იგინება, ამბობს: „არა უშავს“.
აი, საყარაულო ყარაულო.

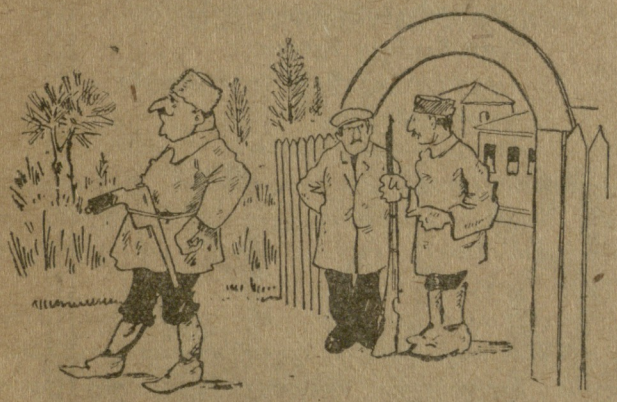

— ორი ყარაული რა საჭიროა ერთ ალაგას?!.
— აქ ვლადიმერ ყარაულობს, მე კი ვლადიმერს ვყარაულობ, რომ არავის სცემოს და არავინ მოჰკლას!
„ალლახ! დიდ არს სახელი შენი“!

არვინ არის ბამბოლნი, როცა სტირის ვაგონი

ხშირად თავს იქით იმართლებენ (ვისაც ეს ეხება), რომ არა გვაქვთ საკმაო ვაგონები რკ. გზის მოძრაობა სასურველ და საჭირო მდგომარეობაში ჩავაყენეთო.

ჩვენც დავუჯერებდით მათ „სამართლიან“ განცხადებას, მაგრამ ეს „არა-მკითხე მოამბე“ მუშკორები სხვაგვარად გვეუბნებიან:

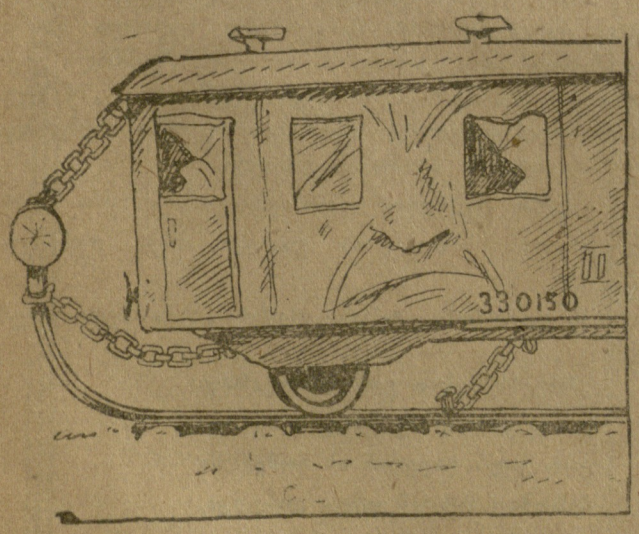

„სადგურ ტფილისში 10 ვაგონი, რომელთაც სულ მცირეოდენი შეკეთება უნდა, უმოძრავად სდგას აგერ სამ წელიწადზე მეტია. ვაგონი № 330150 ორი წელიწადია „უმუშევრად“ არის“!..

ასე სწერენ მუშკორები. ჩვენ ჩვენდა თავად დავუმატებდით:—ასეთი ვაგონები სხვა სადგურებშიაც ბლომად მოიპოვება.

ქართული ანდაზა ამბობს: **„თუ თავი შენი თან გახლავს, ღარიბად არ იხსენები“.**

რა თქმა უნდა ასე არ ითქმის ამ შემთხვევაში. პირიქით: როცა ასეთი თავები განაგებენ საქმეს, სწორედ ამაშია ჩვენი რკ. გზის „ვაგონების სიღარიბე“.

მაგრამ ამას თავი დავანებოთ.

რა დააშავეს ამ ვაგონებმა, რომ ამდენი ხანია უმოძრაოდ სდგანან?

სხვა რომ არ იყოს რა, საექსკურსიოდ მაინც უნდა გაეგზავნათ. ვაგონები სად არ მოგზაურობენ? შეჩვეულნი არიან მგზავრობას, და როცა ეხლა ისინი მიჯაჭვულნი არიან ერთ ალაგას, სხვა რომ არ იყოს რა ბოდვაა.

თავმჯდომარე—თავს მჯდომარე

არავინ იფიქროს, თითქოს ეს სათაური რითმისა და სიტყვების თამაშისათვის ვიხმარეთ.

„სვანეთის მაზრალმასკომის თავმჯდომარე სილ. ნავერიანი. რომელიც არაერთხელ იყო ჩვენს გაზეთებში გამოჭიმული, დაეძებს მუშკორს, რომ ჯავრი იყაროს, როგორც ჯაფარიძის ბავშზე.*) სწორედ მასზე უთქვამს ჩვენს ხალხს: **ცა ქუდათ მიაჩნია, დედა მიწა ქალამნათო“. (გ. გ.)**

თურმე ასე ღიღინებს ნავერიანი:

მაუზერი წელს მიმშვენებს
და მათრახი ხელსო;
ვინც რომ რამეს გამიბედავს
ტყვიას ვახლი ცხელსო.
ეს სოფელი ცხვრის დუმაა,
დანით მოსათალი.
ვინც მე რამეს გამიბედავს,—
ვაი, მისი ბრალი.

აი, აქ კი ჯვარი დაესვა მის ძლიერებას.

*) ნავერიანმა ცემით კინაღამ მოჰკლა ჯაფარიძის ბავში, რომელსაც დასწამა თავის ბავშისათვის სათამაშოს წახდენა.

დაავლო ხელი პატარას
ჰაერში შეატრიალა;
მუქარითა და რისხვითა
თვალები დაუბრიალა;
ო, ძაღლის შვილო შენაო,
დათვივით დაიღრიალა.
ტყვია მიადო გულზედა,
კინაღამ გაატიალა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ცნობათა მიღება

ელემს. ალბათ, ელამი თუ ხართ, თორემ „ელემი“ ქართულ ლექსიკონში რაღაც არ მეგულება.

აი, როგორ უბრალოთ და ადვილათ გაპოსწორდა „სიმახინჯე“ თუნდაც ამ თქვენი ფსევდონიმის საკითხში.

ასე ადვილათ და თავისთავად სწორდება ყოველ-გვარი სიმახინჯე საბჭოთა წყობილებაში და თქვენ ტყუილად გიპყრობთ პესიმიზმი მატანის ნოქარ მელიქოვის გასწორების საქმეში, მით უფრო, თუ ის გამსახლს ასტუმრეს. ცნობილია, რომ გამსახლი ამ მხრივ უნაკლო დაწესებულებაა. თვალი, რომელმაც ეს ვერ შეამჩნია, მართლაც მახინჯი ყოფილა და იმას შუბლის კედელზე ცემაც ველარ უშველის, ვერამც თუ ხარიპარია ვარსკვლავისაკენ მზერა.

შავსოფლელს. თქვენ იწერებით სცენად, რომ თითქოს **„სადგურ კალაგერანს მიელოს რკინის გზის სამმართველოს მატერიალურ განყოფილებისაგან 500 ნახშირის ტომარი, რომელთაც ის არ აძლევდეს თქვენს რწმუნებულს ტყეში დაყრილი ნახშირის შიგ მოსაყავსებლად და გამოსატანად. ამ მიზეზითო—იწერებით—ნახშირი ტყეში ლპება, ხოლო ტომრები სადგურის საწყობშიო“.**

სადგურის საწყობს გააჩნია. შეიძლება ის ისეთი იყვეს, რომ იქ, არა თუ ტომრები, თვითონ საწყობის გამგეც „დალპეს“. ამ მოვლენისაგან დაზღვეული ჩვენ ოდნავადაც არა ვართ.

რაც შეეხება ტყეში ნახშირის დალპობას, ამაზე კი, ნურას უკაცრავად და, ვერ დაგეთანხმებით. ნახშირი შეიძლება დაულპობლადაც დაიღუპოს ტყეში: დასველოს, წყალმა წალეკოს, ფოვლმა დაჰფაროს და სხვა. აი, სწორედ ამ მოსაზრებით არის, ალბად, რომ კალაგერანი თქვენ ტომრებს არ გიგზავნის: ვაი, თუ ტომრები ტყეში მართლაც დალპეს და ეს თქვენ, ნახშირის დალპობის დასამტკიცებლად გამოგადგესთ!

„გადარეულს“. ჯერ ერთი რომ თქვენი ფსევდონიმი—**გადარეული,** თუმცა ეს უკანასკნელი წინწკლებში გაქვთ მოქცეული, მაგრამ მაინც ეჭვს აღძრავს. გადარეული ჩვენი სარედაქციო კოლეგიის ერთ-ერთი წევრია და როცა თქვენ ეს „გაჰბედეთ“, რომ ჩვენი რედაქციის წევრს ფსევდონიმი მოსტაცეთ და მიითვისეთ, ამას იქით რას არ გაბედავთ.

ამიტომ სრულიად არ გაგვკვირვებია ჩვენ თქვენი ლექსის ის ნაწილი, რომელიც მღვდელს ეხება. თქვენი გამბედაობა უფრო „მაღლაც“ უნდა უწევდეს.

რაც შეეხება **იმ მეორეს,** რომლის შესახებაც თქვენ გადაჰკრავთ, რომ **ის** ძველად ასეთი და ასეთი იყო, ხოლო დღეს კომკავშირთა ადგილობრივი უჯრედიც კი დაუხურავს თუ დაუშლია, რაღაც ეჭვი გვეპარება, რომ ეს ისე იყვეს, როგორც თქვენა გვწერთ. კომკავშირის უჯრედის დახურვა ჩვენს დროში უფრო ძნელია, ვიდრე ყველა ღმერთებისა და სულიერი და უსულო კერპების ძირს ჩამოყრა, ხოლო თქვენ კი ისე ადვილად გვწერთ ამას. არა გვგონია, რომ ამ საქმის ჩამდენი ისე დაუსჯელად დადიოდეს, თუ მას ამ შემთხვევაში ყველა ქაჯი, ეშმაკი და ტარტაროზიც არა სწყალობს.

ხუშანდარეს. „პატივცემულო რედაქტორო გთხოვ ეს წერილი მოათავსოთ თქვენდამი რწმუნებულ ჟურნალ „ტარტაროზის“ უახლოეს ნომერშიო“ გვწერთ და შემდეგ ლექსს გვიგზავნით:

„შვილო გრამიდო,
ჩემო საუნჯე შვილო
იყავი კარგათ, შენს სიცოცხლეში
და არ გამოწყტე
ძმა ტოლ—ბიჭებში“-ო

ალბათ, დედათქვენის მაგიერად, ამ ლექსს თქვენ თითონ „სთხზავთ“. ალბათ, თქვენ თითონ გსურთ, რომ დედათქვენის შვილი, მგონი, თქვენ, „არ გამოწყტეს ძმა ტოლ—ბიჭებში“.

ჰო და, თქვენ კაი კაცო, თუ კი ეს ასეა, მაშინ რად იჯაყავთ თავს და ასეთ ლექსებს რად გვიგზავნით? უდიდესი პატივისცემა როგორც ჩვენი, ისე დედის თქვენ შეგიძლიათ მოიხვეჭოთ ჯერჯერობით მაინც მხოლოთ თქვენი პატიოსანი დუმილით.

კაუს.—ოზურგეთისათვის გვწერთ თქვენ:

„შობისათვის სამზადისი
აქ დაიწყეს გვიან“-ო

ამის შესახებ რუსული ანდაზა ასე ამბობს: „უმჯობესია გვიან, ვიდრე არასოდეს“-ო.

ნემსს.—მარო ფოფოდია თუ ასეთი დარდიმანდი ქალია, რომ მან საბჭოში გაძროვაც შესძლო, დელეგატკაც არის და შვილებიც კომკავშირლები ჰყავს, ღმერთი ჩვენს მხარეზე ყოფილა და ეს არის. სრულიად არაფერს არ ნიშნავს ის, რომ 24-ში იგი კომუნიზმს ანგრევდა.

აბა, კარგათ განსაჯე მომავალში რა შეუშლის ხელს, ეს „კომუნიზმის ნგრევა“ მან ხელახლა გაიმეოროს? სრულიადაც არაფერი. პირიქით, „შექმნილი მდგომარეობა“ მას ამაში ხელსაც კი შეუწყობს: „24 წელი, ეს მხოლოთ ყოველივე ამის გენერალური რეპეტიცია იყო“-ო, იტყვის; მორჩა და გათავდა.

მაგრამ „უჯრედი“ არის ადგილობრივ? არა მარტო კომუჯრედი, საზოგადოთ უჯრედი თუა, თუნდაც—ტვინის?!.

შ. ალზენოს.—თქვენი ლექსი „ჩემი ბედი იწყება ასე:

„მოგეხსენებათ ვარ ახალგაზრდა
და დავაპირე მე ცოლის შერთვა,
ერთ ქალს გავეცან ის მომეწონა
პირობაც მასთან უნდა დამედვა.
გვერდს აუარე და ჩაუარე
თვალთ ჩაუქნიე და მანაც ერთი
თვალი თვალს მოხვდა ხელი ხელს მივეცთ.
პირობა დავდეთ გამიწყრა ღმერთი“-ო.

ღმერთი თქვენ კი არა, იმას გასწყრომია, ვინც თქვენ ცოლად გამოყოლის პირობა მოგცათ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

1 თებერვლიდან

მასიური მუშური
გაზეთი

„მუშა“

ელირება მხოლოდ 2 კაპ.

გაზეთი „მუშა“, მიზნად დაისახავს გახდეს პოპულიარული და მუშათა ფართო მასებისათვის სავსებით მისაწვდომი, როგორც შინაარსით, ისე ფასით.

გაზეთი „მუშა“ გამოვა შემცირებული ფორმატით.

გაზ. „მუშა“-ზე ხელისმოწერის პირობები:	ჟურნალ „ტარტაროზი“-ს დამატებით გაზეთი ელირება
გაზეთი ელირება	
1 წლით—5 მან.	1 წლით—7 მ. 40 კაპ.
6 თვით—2 მ. 60 კაპ.	6 თვით—3 მ. 80 კაპ.
3 თვით—1 მ. 35 კაპ.	3 თვით—1 მ. 95 კაპ.
1 თვით— 50 კაპ.	1 თვით— 70 კაპ.

პოლ.-ტრესტის მე-5-ე სტამბა. კამოს ქ., 68.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

იშვიათი დადგმა „აბესალომ და ეთერისა“

მუშათა კლუბში დადგეს ოპერა „ბალერინა“. ბალეტში გამოვიდა თითქმის სავსებით ტიტველი ქალი. ასეთი დადგმა მიუღებელია არა თუ მუშათა, საერთოდ საბჭოთა მაყურებლისათვის“.

მუშკორის შენიშვნიდან.

— როცა ცეკვა გათავდეს, გამაგებინე!
— რა გაგაგებინო, როცა არც მე ვუცქერი.
ბალერინა (თავისთვის): — ჰმ, აი, ამათი „ესტეტიკა“ — არ მიცქერიან!

ტარტაროზის შენიშვნა: როდესაც ჩვენ ამ ბალერინის სურათის მოთავსება განვიძრახეთ, ვსთხოვეთ მას ნება დაერთო, რომ სურათზე მაინც ჩაგვეცვა მისთვის ტრუსიკები, და არა ისე დაგვეხატა, როგორც ბალეტში გამოვიდა. დიდი ყოყმანის შემდეგ, მან ნება მოგვცა, რისთვისაც მადლობას ვუცხადებთ.